

De romantische komedie

de
Stephanie
romantische
Coorevits
komedie

Inhoud

Inleiding	7
Ik ben een feministe (toch?)	13
Ik vind mezelf een man	21
Wil je mijn ouders ontmoeten?	27
Ik ga shoppen	33
We gaan op reis	47
Ik ben op dieet	53
Ik moet naar het toilet. Ga je mee?	63
Jij zet de vuilnisbakken buiten en ik doe de rest	69
We gaan verbouwen!	77
We gaan trouwen	87
Wanneer gaan we ons voortplanten?	97
Mijn ouders hebben het al bij al toch goed gedaan	105
We moeten meer samen doen	113
Ik ben lelijk	121
We moeten eens praten	127
Jij bent van mij	137
Help! Mijn man is ziek	143
Liefde versus verliefdheid	147
Slotwoord	155

Inleiding

Ik ben opgegroeid met de Disneyklassiekers. Geef me een willekeurige quote en ik kan je binnen vijf seconden zeggen uit welke Disneyfilm hij komt, wie het gezegd heeft en de daaropvolgende dialoog minstens tien minuten naspelen – mét stemmetjes (mijn moeder barst werkelijk van trots).

Lang ben ik ervan uitgegaan dat het me in de liefde net zo zou vergaan als Sneeuwwitje of Ariël. Ik zou op een bepaald moment ergens een beetje zitten chillen, me onledig houden met praten tegen dieren of eventueel een beetje jammen met een handvol kabouters, tot daar opeens mijn prins voor me zou verschijnen. Hij zou natuurlijk knap zijn (de *combo* zwart haar en groene ogen leek me wel wat), hij zou groot zijn en zo sterk als een beer, maar niet op een opvallende ‘in your face’-manier. Hij zou lief zijn voor mens en dier en een sterk rechtvaardigheidsgevoel hebben. Verder zou hij stinkend rijk zijn (ik was bereid het witte paard in te ruilen voor een witte Porsche en het kasteel voor een villa met zwembad). En bovenal zou hij me adoreren. Samen zouden we de ondergaande zon tegemoet galopperen/rijden, helemaal klaar voor ons ‘lang en gelukkig leven’.

Dat prinsen de neiging hebben om na drie jaar samenzijn af en toe te transformeren in gigantische eikels, daar repte Walt met geen woord over. Nee, liever strooide hij mensen zand in de ogen en deed hij ze geloven dat het altijd rozengeur en maneschijn is op Planeet Relatie.

Ik zou zelf wel eens willen weten of Sneeuwwitje haar ‘Charming’ nog even charmant vond nadat ze vier jaar slips met een remspoor in de wasmachine had geduwd. Nadat ze nacht in nacht uit de slaap had proberen te vatten terwijl haar wederhelft weer een bos aan het omzagen was. Of wanneer hij bij het thuiskomen zijn schoenen uittrok en zij een beetje moest overgeven in haar mond. Noem me gerust sceptisch, maar zij zal beslist meer dan één keer gedacht hebben: Bekijk het maar, dan liever zeven lilliputters in een bos.

Ik wil gewoon zeggen dat de eerste jaren van een relatie altijd een sprookje zijn. De persoon voor wie je gevallen bent, is vanzelfsprekend de knapste/leukste/intelligentste persoon ter wereld maar – newflash – dat wil niet zeggen dat je Prince Charming hebt gestrikt. Dat betekent alleen dat je hersenen met honderd per uur fenylethylamine aan het produceren zijn (het hormoon dat ervoor zorgt dat je je verliefd voelt). Eens stopt die productie en dan vallen je de schellen van de ogen. Als het een beetje meezit, ben je intussen van die persoon gaan houden. Denk je van: oké, hij stinkt soms een beetje, of ze lijkt iets te veel op een paard als ze lacht, maar neem je dat er gewoon bij.

Gaandeweg ben ik gaan beseffen dat ik zelf ook geen prinses ben. Dat wordt onder meer pijnlijk duidelijk wanneer ik zing. Echte prinsessen betoveren de dieren in het bos of boven een waterput met hun gouden stemgeluid. Volgens mijn man zouden dieren nog liever seppuku plegen dan met mij een riedeltje te fluiten. Ik praat ook niet zoals prinsessen dat horen te doen. Ik converseer niet met een half-fluisterend, half-tinkelend stemmetje. Ik heb mezelf een West-Vlaams dialect aangeleerd toen ik twaalf was in de hoop dat ik dan niet meer gepest zou worden op school (Algemeen Beschaafd Nederlands werd niet getolereerd in Ieper) en heb mezelf zodanig gedrild dat ik nu niet meer normaal kan praten. Ik slik mijn klinkers in, mompel een beetje (omdat het risico dan minder groot

is dat mensen me zullen horen als ik weer iets ongelofelijk doms opmerk en als ik kwaad ben, dan ga ik zo hard vloeken dat een hooligan nog geschokt zou zijn. Prinsessen worden niet kwaad, en vloeken al helemaal niet. Nooit! Ze steken een vermanend vingertje op naar recalcitrante kabouters en kanaliseren eventuele frustraties in een liedje, of in het bakken van iets lekkers.

Alles bij elkaar genomen zijn prinsessen dus tutjes zonder ruggengraat wier voornaamste levensdoel is om een rijke prins aan de haak te slaan, een paar kinderen te werpen en zich te verschansen in een wit kasteel, ver van al het gepeupel. Heden ten dage verwijzen we naar zulke mensen met de term ‘voetbalvrouw’. Sorry, Annelien, dat was natuurlijk een grapje.

Eigenlijk wil ik helemaal geen prinses zijn, dus moet ik niet klagen dat mijn man geen prins is. Hij is gewoon een normale jongen. Net zoals ik een normaal meisje ben. Dat besef – dat er al bij al niets is dat jou onderscheidt van de rest – is aanvankelijk ontstellend teleurstellend. Maar daar moet je je overheen zetten. Het doel is om je ‘normaliteit’ te omarmen. Van normale mensen wordt niet verwacht dat ze er perfect uitzien, zich perfect gedragen en altijd de perfecte dingen zeggen. Normale mensen mogen fouten maken. Aan de lopende band. Daar stoort geen kat zich aan, integendeel, het wordt van je verwacht. Gelukkig maar.

Daarover gaat het later nog in dit boek. Niet enkel over de romantische liefde, maar dus ook over de liefde voor jezelf. Ik weet niet precies hoe het bij mannen zit (het is mijn ervaring dat zij door de band genomen nogal zelfingenomen zijn, al wil ik zeker niet veralgemenen), maar als vrouw is het werkelijk een hele klus om jezelf te aanvaarden. Het is een levenswerk. Ik kan me niet van de indruk ontdoen dat er nogal wat van een vrouw verwacht wordt de laatste tijd: ze moet er fantastisch uitzien (met een kledingmaat die zich situeert tussen nummertje 34 en 40), ze moet een feilloos gevoel voor stijl hebben en haar haar hangt immer golvend

en glanzend over haar ranke schouders. Daarnaast heeft ze minstens een universitair diploma, een bloeiende carrière en 2,5 schattige kindertjes die ze dagelijks verse en gezonde kost voorschotelt en met zachte, doch rechtvaardige hand opvoedt tot toekomstige wereldleiders. Zo'n verwachtingspatroon is niet alleen doodvermoeiend, het is simpelweg absoluut onhaalbaar. Het zal niet eenvoudig zijn, maar wij, 'normale' vrouwen, moeten keihard tegen die huidige verwachtingen ingaan. Het wordt tijd om te beseffen dat het oké is om (per ongeluk) met een camel toe rond te lopen, om een uitgroei te hebben en om het idee van hete was op je vagina om er van anderen uit te zien als een meisje van acht maar niks te vinden. Verder is het ook perfect begrijpelijk dat je je kinderen 'kleine fuckers' noemt en je je soms zo verveelt op je werk dat je je nagels gaat lakken met Tipp-Ex.

Dit is geen boek over verliefdheid. Over eerste kussen en het samensmelten van twee zielen tot één werd al tot vervelens toe geschreven in boeken en liedjes. Dit gaat over wat er ná die eerste verliefdheid met je gebeurt. Dagelijkse ruzies over wie de meeste plaats in bed inneemt en zagen tegen elkaar omdat je zo moe bent en de ander geen enkele moeite doet om je te begrijpen.

Liefde is geen verliefdheid. Terwijl verliefdheid moeiteloos verloopt en je energie geeft, moet je in de liefde knokken om samen te blijven, en dat zuigt soms elke wil tot leven uit je. Disney (en ook een beetje elk vrouwenmagazine op aarde) zorgt ervoor dat we met zijn allen niets liever doen dan fantaseren over de ideale relatie en de ideale partner. Die fantasieën zijn gedoemd om in diepe wanhoop te eindigen. Geen mens is perfect, geen mens kan beantwoorden aan dat verdomde droombeeld waar we massaal naar streven.

Het probleem is dat we alles willen: we willen een perfect huwelijk, stomende seks tot we op zijn minst tachtig zijn (daarna wordt het een beetje

gevaarlijk wegens het verhoogde risico op hartfalen), een paar kinderen, een bloeiende carrière, een huis uit de boekjes en een gezonde bankrekening. Dat je dit hoogstwaarschijnlijk nooit allemaal zal bereiken, klinkt erg, maar dat is het niet. Het is gewoon normaal. We zouden ons veel beter voelen mochten we hier vrede mee hebben. Het is niemands schuld – ook niet die van onze partner – dat die vlinders vroeg of laat uitgekakt worden. Een duurzame liefde klinkt misschien een tikkeltje saai, maar dat is alleen omdat we gezamenlijk beslist hebben dat passie te verkiezen valt boven een gezapig leventje. Naar mijn mening is het allemaal een kwestie van perceptie. Je kan niet alles hebben in het leven. Laten we dat gewoon beseffen en ons ernaar gaan gedragen.

Ik ben een feministe (toch?)

*If I told you 'bout my sex life, you'd call me a slut
When boys be talking about their bitches, no one's making a fuss
There's a glass ceiling to break, uh-huh, there's money to make.*
– Lily Allen

Toen ik in het tweede middelbaar zat, hadden we een vak dat 'technologische opvoeding' heette. Computers waren toen nog nieuwerwets en leerlingen dienden te worden onderwezen op dat vlak. De leraar die het vak gaf, sprak mij geregeld aan met 'Dolle Mina'. Hij verwees daarmee naar een feministische groepering uit de jaren zeventig die voor gelijke rechten tussen mannen en vrouwen streed. In retrospect een achtenswaardige aanspreking, maar de heer in kwestie deed het klinken als een belediging. Het was (en is nog steeds) zo dat ik niet bepaald de volgende Bill Gates ben. Een database in Excel aanmaken was voor mij een even ondoenlijke opdracht als pakweg de steen van Rosetta vertalen. Dat verklaart ten dele waarom die leraar mij belachelijk wilde maken voor de hele klas (de pedagogische kant van de zaak laten we hier gemakshalve even achterwege). Het verklaart echter niet waarom hij precies 'Dolle Mina' als woordwapen koos.

‘Dol’ was ik als ziekelijk verlegen twaalfjarige helemaal niet, en uitgesproken feministische standpunten had ik toen voor mezelf ook nog niet geformuleerd. Hij zal een visionair geweest zijn.

Ik vind het onbegrijpelijk dat ‘feminist’ als scheldwoord gebruikt kan worden. Niet in de late jaren negentig, en al helemaal niet anno 2016. Een voorbeeld. Een tijdje geleden bevond ik me in de auto met mijn man naast me. Ik was het feministisch manifest van Caitlin Moran (een persoonlijke heldin) aan het lezen en zat te grinniken. Hij vroeg me waarom ik zo moest lachen en ik las de passage voor. Zijn antwoord was: ‘Je moet nu geen feministe worden, hè!’

Vijf seconden lang stond ik perplex. Ik was zo verontwaardigd dat ik niet eens uit mijn woorden raakte toen ik hem probeerde duidelijk te maken dat je als vrouw per definitie een feministe bent. Dat die twee begrippen haast synoniem zijn met elkaar. Of dat het althans zo zou moeten zijn in onze moderne samenleving. Ik herhaalde de vragen die Caitlin aan haar lezer(e)s(sen) voorlegde en vroeg hem:

1. Heb ik een vagina?
2. Vind je dat ik, als vrouw, evenveel rechten zou moeten hebben als jij?

Het antwoord luidde op alle twee ‘ja’ (alhoewel hij eerst nog dacht grappig te kunnen zijn door de laatste vraag aarzelend te beantwoorden met: ‘Bedoel je dan in de keuken of in het algemeen?’).

Maar ik vond het schokkend dat zelfs mijn man, toch iemand met een gemiddelde tot bovengemiddelde intelligentie en geboren in een gezin dat voor drie vijfde bestond uit vrouwen, nog steeds kon denken dat een feministe een te mijden vrouwspersoon was. Ongetwijfeld vreesde hij dat ik, als nieuwbakken voorvechtster van de vrouwenrechten, mijn haar zou afscheren en vormeloze T-shirts zou beginnen te dragen met spreuken als ‘Alle mannen zijn varkens’ erop.

Alsof ‘feministe’ en ‘mannenhaatster’ gewoon synoniemen zijn. Dat is bullshit. Ik hou van mannen. Ik ben er zelfs met een getrouwd.

Feminisme anno 2016 is natuurlijk iets anders dan in de tijd dat een vrouw zich nog onder een paard moest gooien om haar standpunt duidelijk te maken. Feminisme was een antwoord op seksisme, een algemeen gangbaar gedachtegoed dat stelde dat mannen superieur waren aan vrouwen. Nu dachten onze voorouders natuurlijk ook dat de aarde plat was, dus het was niet ongewoon dat dergelijke van de pot gerukte ideeën leefden. Ik daag je uit, begin maar eens een discussie over het sterke geslacht. Tien tegen een dat een man (helaas vaak de mijne) vroeg of laat met een halfzachte holbewonerstheorie op de proppen komt: ‘Ja, euhm, natuurlijk zijn wij de sterkste, maar, euhm, wij zijn jagers en sterker en wij moeten mammoeten omleggen dus, euhm, is het gewoon een kwestie van evolutietheorie. Wet van de sterkste en zo.’

Dat was 40.000 jaar geleden inderdaad het geval. Toen was seksisme ergens nog functioneel. Want 40.000 jaar geleden was het een voordeel om lichamelijk sterk te zijn, en genetisch niet belast te zijn met een hoger vetpercentage. Een tijdje later nog steeds, toen je een kudde olifanten over een bergkam moest kunnen leiden om de baas te zijn. Of toen je met een gehoornde helm op je hoofd maanden aan een stuk op open zee moest kunnen roeien. Wij, vrouwen, waren daartoe gewoon niet in staat, niet alleen fysiek maar ook een beetje omdat die gehoornde mannen ons hadden achtergelaten met een stuk of tien kinderen, een elfde op komst en we ons ‘te dik’ voelden om de wereld te veroveren.

Het grootste cadeau dat de geschiedenis de vrouw heeft geschonken, is de pil. Het feit dat niet elke vrijpartij uitmondde in 1,5 jaar dragen, baren en zogen, gecombineerd met het feit dat mammoeten uitgestorven waren en

we gewoon in de winkel om biefstuk konden gaan, zorgde ervoor dat we eindelijk een béétje gelijkwaardig werden. In 2016 hebben we de tijd én de mogelijkheden om te tonen dat wij weliswaar anders zijn dan mannen, maar in geen geval minderwaardig. Het afgelopen decennium zijn schitterende vrouwelijke rolmodellen opgestaan. Vrouwen als Lena Dunham, Lady Gaga en Beyoncé. Heldinnen van onze generatie die volmondig verkondigen dat wij, vrouwen, eigenlijk de wereld ‘runnen’.

Bravo! Het enige waar het schoentje – naar mijn bescheiden mening – nog altijd een beetje wringt, is dat veel van die rolmodellen dat per se moeten doen in leren minislipjes en met parels op hun borsten terwijl ze rond een (volledig aangeklede) man aan het kronkelen zijn. Of waarom je als vrouw in deze tijd wereldberoemd kan worden door een begrip genaamd ‘belfie’ (waarmee ik niet wil zeggen dat ik sta te springen om Kanye’s blote kont te zien). Het is alleen dat je zelden of nooit een man zijn *bootie* over de grond ziet slepen terwijl hij zichzelf betast. Anatomisch zijn ze er nochtans evenzeer toe uitgerust.

Let op, ik zeg zeker niet dat die halfnaakte vrouwen een boerka over hun hoofd moeten gooien, hè. Vrijheid blijheid is mijn motto, en mocht ik eruitzien als Beyoncé, ik zou ook niet van mijn eigen lijf kunnen blijven. Ik vind het alleen jammer dat we weliswaar ein-de-lijk vrouwen hebben die de macht hebben om dingen te veranderen en die een voorbeeld zijn voor tienermeisjes over de hele wereld, maar dat die tieners gaan denken dat, willen ze het maken in de wereld, ze dat twerken/bootieshaking/belfie-gedoe maar beter onder de knie kunnen krijgen. Terwijl geen enkele tienerjongen met datzelfde idee opgroeit. Nee, hij denkt: Als ik mezelf behang met twintig kilo *bling*, de hele tijd boos kijk en mijn vriendin ‘ho’ noem, dan komt deze jongen er wel.

En het is net díé discrepantie die me doet beseffen dat we er nog niet helemaal zijn.

Een van de grootste wijsgeren van dit millennium zei het al: 'I'm starting with the man in the mirror.' Dus dien ik, in het kader van mijn eerdere feministische betoog, een bekentenis af te leggen. Hoewel ik honderd procent zeker feministe ben (en gerust een T-shirt wil dragen dat dit onderstreept – bij voorkeur géén vormeloos exemplaar), leeft er iets in mij dat sterker is dan alle hiervoor beschreven overtuigingen en dat maakt dat ik mijn man móét voederen. Niet omdat hij dat vraagt, maar omdat ik dat wil. Ik kan het niet helpen.

En het wordt nog erger. Laatst herlas ik *Rosie* van Stephen King en dat gaat – zoals je misschien wel weet – over een vrouw die gruwelijk mishandeld wordt door haar man. Op een bepaald moment in dat boek zegt die vreselijke sadistische en hatelijke vent iets in de trant van: 'Die wijven zullen je altijd blijven voederen. Het is verdomme hun instinct.' En ik merkte – tot mijn grote schaamte – dat ik hevig instemmend zat te knikken.

Ik kan het niet helpen. Ik moet voederen. Ik wil heel graag iemand zijn die dat uit handen kan geven en hem zijn ding laat doen, maar ik kan het niet. En terecht, zo bleek laatst nog.

Het was vrijdagavond en we zaten een beetje lamlendig in de zetel naar *den bak* te gapen (yolo!). Er stonden wat hapjes op tafel en opeens zegt Simeon: 'Ik ga voor mezelf iets maken om te eten.' Waarop mijn eerste respons belediging is en ik denk: Wat staat hier voor je neus, ondankbare hond? Kak of zo? Maar ik stuur net op tijd bij en vraag: 'Oké, wat wil je?'

Waarop hij weer: 'Frietjes, blijf maar zitten. Ik doe het wel.' Dus ik onderdruk mijn neiging om recht te springen (geloof me, dat deed fysiek een beetje pijn) en zeg – quasi nonchalant: 'Oké, er zitten er nog in de diepvries.'

Ik bedenk bij mezelf dat dit nu echt zo'n taakje is dat ik perfect aan hem kan overlaten. Het enige wat hij tenslotte hoeft te doen is de zak

frietten te halen, het toestel voor te verwarmen, de hele mik in de mand te gooien, de timer in te stellen en wachten tot hij 'ping' hoort (wij zijn trotse bezitters van een airfryer, een wonderlijk staaltje technologie waarbij een soort mini-oven je traditionele frietketel vervangt en je met tachtig procent minder vet (!!!!!) toch krokante frietjes krijgt).

Ik kom helemaal op dreef en bedenk verder dat dit mogelijk zelfs het begin kan zijn van een nieuw tijdperk. Eentje waarbij ik op mijn gemak in de zetel kan zitten in de zalige wetenschap dat ik een zichzelf voedende man heb.

En dan komt hij uit de berging met een zak schorseneren in zijn handen.

Ik: 'Euhm, dat zijn schorseneren, hè.'

Hij: 'Shit. Juist, nu zie ik het ook. Waarom lijkt dat zo op elkaar?'

Ik: 'Ja, daar heeft God ons maar mooi bij onze ballen. Zal ik het even doen?'

Hij *beledigd*: 'Nee zeg, ik kan zelf wel een zak frieten uit de diepvries halen, hoor.'

Dat hij nu nét bewezen heeft dat dit blijkbaar toch niet zo'n evidente klus is, ontgaat hem volledig. Na een minuut of vijf rommelen komt hij dan toch de woonkamer binnen met de correcte etenswaar en hij houdt triomfantelijk de zak omhoog met zo'n blik van: Dat heb ik toch maar weer goed gedaan.

Waarop ik zeg: 'Je moet niet zo zelfvoldaan kijken, hoor. Als ik je er niet op had gewezen, was je nu gefrituurde schorseneren aan het boefen. Wat volgens mij nog maar eens aantoonde dat ik een onmisbaar element in dit huishouden ben.'

Hij: 'Ik kan perfect voor mezelf zorgen, en ik zou heel goed kunnen overleven zonder jou. Oké, ik zou schorseneren gegeten hebben en ja, ik zou in eerste instantie teleurgesteld geweest zijn, maar ik ZOU ze hebben opgegeten en ik ZOU op die manier overleven.'

Ik: ‘Je bent een held en een voorbeeld voor velen. Lukt het niet? Je moet de airfryer eerst voorverwarmen, hè!’

Op dat moment is hij namelijk aan het klooiën met het toestel. De aanblik van mijn echtgenoot die met zijn blote handen een huis kan bouwen maar niet wijs raakt uit de twee knoppen tellende frietmachine, wordt me te veel. Ik hijs me uit de zetel, geef hem een duw en zeg dat ik het wel zal overnemen. Waarop hij zich in de zetel laat ploffen en roept dat er mayonaise op mag.

Het probleem is duidelijk en pijnlijk. Hij dwingt me op geen enkel moment om eten voor hem te maken, maar op de een of andere manier eindig ik steevast als degene die hem bedient en verzucht dat hij me van nu af aan ‘slaafje’ mag noemen. Terwijl het allemaal mijn eigen schuld is. Of toch van dat verdomde wijveninstinct. Hij beschouwt me niet als minderwaardig. Ik ben het zelf die me in die onderdanige positie blijft plaatsen. Terwijl hij, de gore smeerlap, daar natuurlijk schaamteloos misbruik van maakt.

Zo ging het op een andere morgen: we liggen in bed, beiden wakker maar nog een beetje aan het soezen. Opeens zegt hij: ‘Kom, je mag opstaan, hè.’ En hij geeft me een duw met zijn voet.

Ik begin te lachen, want het doet niet echt pijn en zeg: ‘Jij kan even goed opstaan.’

Hij *duwt nog een beetje harder*: ‘Kom, koffie maken!’

Ik begin nu hardop te lachen, want dat is seksisme uiteindelijk: één grote grap.

Hij: ‘Zeug!’

Waarop ik echt helemaal strike ga, want klaarblijkelijk vind ik niets zo hilarisch als uitgemaakt te worden voor varken terwijl me – onder dreiging van fysieke agressie – wordt opgedragen om mijn man te bedienen.

Lachend ga ik naar beneden, maak koffie en snij fruit voor het ontbijt. Ik roep hem als de koffie klaar is en schenk een kopje in wanneer hij zich verwaardigt om naar beneden te komen. Hij knikt even in de richting van de rijstpap die ik de dag ervoor heb gemaakt en vraagt: 'Is dat voor nu?' Waarbij hij geen aanstalten maakt om zijn arm uit te strekken en het potje zelf te nemen. Ik zeg: 'Dat kan als je dat wilt.' Hij knikt en geeft mij aldus het signaal om hem het kommetje te overhandigen. Ik bedenk dat zelfgemaakte rijstpap met verse vanille en saffraan misschien wat magertjes is voor Mijn Man en gril nog even wat plakjes ananas om erbij te geven. Ik zet de kom voor zijn neus, waarop hij die in zijn hand neemt, doet alsof hij ervan drinkt en me veelbetekenend aankijkt.

Zonder één woord te wisselen neem ik een lepel en geef hem die, zodat hij zijn ontbijt kan verorberen.

Hij lacht. Ik lach. Hij weet dat het sterker is dan mezelf. Ik weet dat hij het weet en besluit dat ik het dus allemaal maar beter grappig kan vinden.